

FEDERICO AXAT

EL DIA DE LA MEVA MORT

FEDERICO AXAT
EL DIA DE LA
MEVA MORT

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *EL DÍA DE MI MUERTE*
PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2025
© FEDERICO AXAT, 2025
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2025
© EDITORIAL PLANETA, S. A. / DESTINO
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3332-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 2.271-2025
FOTOCOPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El dia que em desperto a l'hospital

Tinc els ulls tancats. Un home i una dona parlen en veu baixa sobre una tal Anna, o sigui que aquest deu ser el meu nom.

Són molt a prop.

—Necessitem que es desperti —diu l'home amb urgència—. No pots fer-hi res?

La dona triga una estona a respondre. A aquestes alçades ja m'he adonat que soc en un hospital: estic estirada en un llit amb el respatllet inclinat, l'olor de desinfectant és inconfusible i un xiulet distant es repeteix a intervals regulars. Quan moc el braç, em noto alguna cosa clavada al canell.

—No ho sé —contesta finalment la dona—. Sembla molt dèbil.

Just llavors el crit d'un altre home trenca la calma de l'habitació.

Obro els ulls com un acte reflex. La dona i l'home que parlaven fa un moment estan col·locats a banda i banda del llit. Tots dos miren cap a la porta que s'acaba d'obrir intempestivament, on hi ha un home d'uns seixanta anys amb trajo i ulls d'àguila.

—Comissari Hollinger! —exclama el nouvingut.

L'home que tinc al costat, que en efecte porta uniforme de comissari, de seguida es posa alerta. Un policia treu el cap al marc de la porta, arronsa les espatlles i comença a assajar una disculpa que el comissari interromp amb un gest. El policia assenteix vigorosament i es retira.

—Senador Cohen —diu el comissari Hollinger—, li he demanat expressament que no vingués.

—També m'ha dit que la noia estava inconscient. —El senador emfatitza cada paraula amb el dit, com si premés un botó invisible davant de la seva cara.

Encara que sembli absurd, al principi no entenc que s'està referint a mi.

—Aquesta és la doctora Katz —diu en Hollinger—. Ha sigut molt clara pel que fa a la gravetat del diagnòstic. De moment no podem fer res.

En Cohen queda en silenci, com un jugador de pòquer que rumia si apostar o sortir de la mà.

La doctora Katz es treu les ulleres i se les guarda a la butxaca de la bata. Parla en un to pausat:

—Quan ha arribat a l'hospital, la pacient presentava una hipotèrmia severa. L'experiència em diu que no podem saber si es despertarà aviat.

—Jo diria que sí que podem —replica el senador Cohen.

En Hollinger es gira cap a mi, i quan veu que tinc els ulls oberts, l'expressió se li transforma, com un animal sorprès al mig de la carretera pels llums d'un cotxe. És jove per ser comissari, potser té trenta-dos o trenta-tres anys, i la seva cara és el primer que em resulta familiar des que he recuperat la consciència fa un instant. Això m'anima a intentar recordar alguna cosa més sobre ell —és raonable que conegui el comissari de la ciutat on

visc, penso—, i tanmateix, el meu cap no és capaç d'aportar-me res de nou. És com contemplar una immensitat buida.

—Anna —diu en Hollinger, sense deixar d'observar-me. Sembla que s'hagi oblidat de la resta per un moment—. Com et trobes?

Una de les seves mans es repenja al meu braç esquerre, i el contacte càlid em reconforta. Somric gairebé sense pensar-ho, de la mateixa manera que un nadó ho fa per primera vegada davant d'una mostra d'afecte.

Assenteixo de manera imperceptible. La doctora Katz també s'acosta i em demana que no parli, i m'ho diu en veu baixa per generar un clima de privacitat entre nosaltres. En Hollinger ho capta de seguida i s'aparta del llit.

La doctora Katz comença a fer-me una sèrie de proves simples: m'examina les pupil·les, em demana que segueixi el moviment del seu dit, em toca diferents parts del cos i em pregunta si noto algun tipus de dolor. L'hi contesto tot correctament, o almenys m'ho sembla. Mentre passa tot això, en Hollinger i en Cohen discuteixen alçant cada vegada més el to de veu. En el punt més àlgid, el comissari exigeix al senador que surti immediatament de l'habitació o es veurà obligat a fer-lo fora...

—No penso marxar! —diu en Cohen—. No me n'aniré fins que senti de la seva boca per què va assassinar el meu fill!

De nou, trigo una mica a comprendre que el senador es refereix a mi, tot i que m'està apuntant amb un dit. Només quan m'adono de la reacció de la doctora Katz, que tanca els ulls i conté la respiració, entenc que jo soc la destinatària d'aquesta acusació.

En Hollinger s'abalança sobre el senador.

—Ja n'hi ha prou! Fora d'aquí ara mateix.

—Soc un senador nacional! Que està boig?

Aparentment sí que ho està. Una mica. En Hollinger és més corpulent —i més jove—, i no té cap problema per arrossegar el senador fins a la porta. És evident que el polític no s'esperava aquest tracte, i profereix tota mena d'amenaques agitant el seu ja famós dit índex. Mentre els dos homes surten de l'habitació, discutint, aconseguixo distingir el rostre enutjat d'en Hollinger, cosa que em fa pensar que hi ha alguna mena d'història entre ells dos.

Quan em quedo a soles amb la doctora, continuo pensant en les paraules d'en Cohen.

No me n'aniré fins que senti de la seva boca per què va assassinar el meu fill.

—És veritat? —pregunto.

Noto que la meua veu em resulta molt estranya, però la commoció fa que no m'aturi a pensar-ho.

—Ja hi haurà temps per a explicacions —diu la doctora Katz—. Ara necessito que em diguis si recordes com has arribat a l'hospital.

—Quin tipus d'hospital és aquest?

—Ets al Lavender Memorial. És un hospital psiquiàtric. Has arribat aquí per una emergència.

Nego amb el cap. La doctora sospira i em posa la mà sobre el braç nu, tal com ha fet en Hollinger poca estona abans. La sensació no és la mateixa.

—He d'anar al lavabo.

—Esclar, ja t'ajudo.

M'assec al llit amb més dificultat de la que m'esperava. Em fa mal tot el cos, però especialment les cames i el maluc. Quan la bata que porto posada s'obre i em deixa les cames al descobert, veig que tinc uns quants hematomes i esgarrinxades. La doctora s'adona de la meua curiositat, però no fa cap comentari. Li dic que puc anar-hi

sola i ella assenteix. Obro la porta del lavabo i arrossego la base metàl·lica del sèrum cap a dins.

Al mirall, contemplo la meva cara, completament aliena. Tinc uns vint-i-cinc anys, i malgrat que el meu estat deixa molt que desitjar, m'agrada el que veig. Somric. Estudio cada detall: cabells llargs d'un to rogenc, ulls blaus, celles amples, boca petita, pigues. Al coll m'hi veig un tall de dos centímetres que sembla recent.

—Estàs bé, maca?

No fa ni un minut que soc al lavabo, però la doctora Katz sembla realment preocupada. Tot seguit, sento en Hollinger a l'altra banda de la porta, de manera que és possible que hagi passat més temps del que em penso.

Tallo uns quants trossos de paper del vàter i els col·loco sobre la tassa. M'assec just a temps perquè un rajolí d'orina surti amb urgència. L'alleujament és immediat.

Quan torno a l'habitació, m'adono que ha canviat alguna cosa. En efecte, en Hollinger torna a ser aquí, ara dret a la part més allunyada de l'entrada, a la vora de l'única finestra. Li pregunto si el senador tornarà i em diu que no m'hi amoïni. Percebo una certa tensió entre la doctora Katz i ell.

—Una hora no canviarà les coses —diu ella.

En Hollinger no respon. Està molest. És evident que aquesta frase és la conclusió d'una conversa que s'ha iniciat abans.

—Cal fer-ho —insisteix la doctora Katz—. L'Anna ho ha de saber.

Mentre torno al llit, els miro alternativament, però soc incapaç de desxifrar-los.

—El senador és a fora? —pregunto.

—Anna, el senador no és cap problema —repeteix en Hollinger en to paternalista. Aparta la vista de la finestra

i em mira llargament, com si em volgués dir alguna cosa que no pot dir—. Et parlaré del que va passar aquella nit.

Assenteixo, tot i que no acabo d'entendre a què es refereix amb *aquella* nit.

—Tot anirà bé —m'anima la doctora Katz.

En Hollinger inspira profundament abans de començar.

—L'Oliver Cohen, el fill del senador Cohen, era el teu nòvio. Una nit et va convidar a casa de la família, on va succeir una tragèdia que li va costar la vida. El senador i la seva dona tenien un compromís, o sigui que es van acomiadar de vosaltres dos i us van deixar sols. Cap d'ells va captar res estrany, igual que la resta de persones que et van veure aquell dia. El consens general és que éreu una parella que no es discutia ni tenia grans problemes, us coneixíeu des de feia menys d'un any, així que és probable que encara no hi hagués aspors entre vosaltres.

Mentre el comissari parla, repeteixo mentalment el nom d'Oliver Cohen una vegada i una altra. No trobo cap cara associada a aquest nom, ni cap record. Res.

—Què va passar?

—La casa de la família Cohen té un sistema de càmeres, de manera que les proves eren molt clares. Éreu a la cuina; a l'Oliver Cohen li agradava cuinar, i aquell vespre et va preparar el teu plat preferit. Tu estaves asseguda a l'illa, on hi havia una ampolla de vi que entre tots dos us vau beure gairebé sencera.

—Lasanya —dic de sobte.

En Hollinger i la doctora Katz es miren.

—Lasanya és el meu menjar preferit.

—Exacte —diu en Hollinger—. La lasanya ja era al forn, i l'Oliver Cohen es va acostar cap on tu estaves asseguda i et va començar a fer petons. Primer a la boca, després al coll. No sabem si et va dir alguna cosa a l'orella, però

el que es veu a la gravació és que en aquell moment tenies els ulls tancats i de sobte els obres, sobresaltada. Tot seguit vas agafar un ganivet del suport que hi havia al teu costat.

Un calfred em recorre tot el cos.

—El vaig matar?

En Hollinger sospira.

—Crec que d'això no n'hi ha dubte —diu el comisari—. El vas apunyalar primer al costat, i després unes quantes vegades més quan ell va caure a terra. Semblaves sumida en algun tipus d'emoció violenta. No sabem què ho va desencadenar. Al cap de deu minuts vas sortir de la casa, bruta de sang i en estat de xoc. Una veïna et va socórrer i va avisar la policia.

—No pot ser —dic—. Hi ha d'haver una explicació. Abans segur que m'havia fet alguna cosa, tinc cops per tot el cos.

Els exhibeixo els braços com a prova.

Una altra vegada les mirades suspicaces.

—Què passa?! —exclamo, alçant el to de veu—. Doctora?

—Anna, això va passar fa poc més de dos anys —diu la doctora Katz amb calma—. Estem a l'any dos mil vint-i-dos.

Quedo en silenci uns instants.

—Dos anys —dic, més per a mi que per a la resta. Penso en el senador, que es presenta exigint respostes a l'assassina del seu fill i de sobte tot cobra sentit—. He estat inconscient durant dos anys?

—No —contesta la doctora Katz amb fermesa—. És més complicat que això. La veritat és que ningú sap on has estat tot aquest temps.

En Hollinger intervé.

—La nit de l'assassinat et vam dur a la comissaria, i

per un error en el protocol de seguretat, vas aconseguir escapar-te. Has estat desapareguda, Anna. Per als mitjans de comunicació va ser com si t'hagués engolit la terra. El teu cas es va convertir en un misteri. Ningú no va saber res de tu... fins avui a la matinada, quan una colla de joves t'han trobat inconscient a la vora del llac que hi ha just aquí sota.

En Hollinger s'inclina cap a la finestra i assenyala un lloc que no puc veure des d'on soc.

Em poso a riure de manera nerviosa.

—Perdoneu, però un somni tindria més sentit que tot això. On he estat durant dos anys?

—Tranquil·la, Anna.

Brando el cap.

—Em dic Anna de debò? Aquest nom no significa res, per a mi.

En Hollinger mira la doctora Katz d'una manera curiosa. *Ja t'ho deia jo.*

La doctora Katz es posa dreta i s'aparta del llit. Li fa un gest amb el cap a en Hollinger i ell s'acosta per l'altra banda. El comissari s'atura al meu costat i la seva presència em torna a transmetre pau.

—Anna és el teu nom —diu en Hollinger. Li veig tristesa a l'expressió de la cara, però també crec que un cert optimisme—. Fes el que et diu la doctora Katz i tot anirà bé. Ets molt a prop.

—Molt a prop... de què?

En Hollinger somriu i em posa de nou la mà a sobre el braç. Després s'adreça a la doctora Katz.

—Teniu mitja hora. Màxim.

El comissari es gira i se'n va cap a la porta. Per algun motiu, espero que em miri una última vegada, però no ho fa.

La doctora Katz em treu el sèrum del braç i em diu que surti del llit. Li noto urgència a la veu i no faig preguntes. D'un racó de l'habitació, porta una bossa i me la dona.

—Vesteix-te, sisplau.

A dins de la bossa hi ha una samarreta blanca i uns texans. També una bata blanca.

—A la butxaca hi ha unes ulleres i clips per als cabells.

La doctora Katz es queda mirant per la finestra per donar-me privacitat. Quan em trec la bata de l'hospital, el primer que em crida l'atenció és un petit tatuatge que tinc al pit, just a sota de l'espatlla dreta. És una única paraula escrita amb el traç fi i lletra cursiva: *Lover*.

—Que m'ajudarà a escapar-me? —pregunto, mentre em poso la samarreta.

La doctora Katz no contesta. Quan trec el cap pel coll de la samarreta, em sembla veure que fa un suau gest d'assentiment. Començo a posar-me els pantalons amb una certa dificultat.

—És el maluc —m'excuso—. El dolor va i ve a ràfegues.

—De moment no et puc donar res per al dolor. Com més aviat marxem d'aquí, millor.

Em recullo els cabells en un monyo. No em cal mirar-me al mirall per saber que m'ha quedat bé. Les ulleres que la doctora Katz ha triat per a mi són de muntura gruixuda, me les poso i comprovo que no estan graduades.

—Vine un moment, Anna.

M'acosto a la finestra.

Calculo que estem en un tercer pis. Just a sota, hi ha un pati immens que ara mateix està buit. Més enllà del mur divisor, robust i d'aspecte infranquejable, el terreny en pendent condueix al llac.

—Així, allà és on m'han trobat.

—Exacte. Estaves gairebé nua i tenies la temperatura corporal baixíssima. Ja estaries morta, si no t'haguessin trobat aquells joves. El corrent t'ha arrossegat fins a aquelles roques d'allà; és un miracle que no t'hagis clavat un cop al cap.

—Què hi ha a l'altra banda del llac?

—Gent rica. És la zona més exclusiva de la ciutat. Al principi no estaven d'acord amb l'hospital, volien treure'l d'aquí com fos. Suposo que s'imaginaven un exèrcit de bojos travessant el llac a braçades fins a les seves mansions. Però no ha passat mai res de semblant.

Em desconcerta que la doctora Katz no vagi cap a la sortida. En comptes d'això, es dirigeix cap a una porta interna que m'havia passat inadvertida fins ara.

Sortim a un passadís que segurament fa servir el personal de l'hospital.

—Posa't això —diu, i m'entrega una credencial amb una cinta.

M'adono que es tracta d'una rèplica de la que ella porta posada. Fins i tot la fotografia és la mateixa.

—Per què ho fa, això, doctora?

—Ja hi arribarem, a aquesta qüestió. Ara el més important és que confiis en mi. Hem de trobar la manera de sortir d'aquí. Camina al meu costat amb naturalitat. Si actuem com col·legues no cridaràs l'atenció.

Al capdavall del passadís hi ha una sala on dues infermeres estan assegudes d'esquena a nosaltres. La doctora Katz surt primer i em fa un senyal perquè la segueixi. Cap de les dues dones es gira per mirar-nos.

—Aquesta era la part que em preocupava més —diu la doctora Katz—. I ara recorda: actua amb naturalitat.

Girem cap a un passadís molt més ample i amb uns grans finestrals en un dels costats.

—On anem?

—Al pavelló de màxima seguretat, a la planta baixa. M'aturo.

—Em pensava que havíem de sortir d'aquí.

—I això és exactament el que farem —diu la doctora Katz sense parar de caminar.

L'atrapo apressant el pas. Arribem a l'escala, tan esplendorosa com la resta de l'edifici, corbada i amb la barana de pedra ornamentada. És evident que aquesta obra d'arquitectura no es va pensar originalment com un hospital, sinó que la van reconvertir.

La segona planta és idèntica a la tercera. De seguida m'adono que la millor manera d'actuar amb naturalitat és mantenint una conversa, i tinc un munt de coses per preguntar-li a la doctora Katz. La meva ment és una tela en blanc amb unes quantes pinzellades sense sentit.

—El vaig matar jo, el meu nòvio? —pregunto.

La doctora Katz es gira per mirar-me. Sembla que es debati sobre si aquesta conversa és una bona idea o no.

—La gravació no en deixa cap mena de dubte —contestava, sense parar de caminar.

—El comissari ha dit que vaig actuar sumida en una emoció violenta...

Callo i m'aturo de cop.

—No puc caminar tan ràpid —m'excuso—. El dolor és insuportable. Necessito seure.

Assenyalo un dels bancs que hi ha arrambats a la paret.

—Anna, ja t'he dit que no et puc donar res per al dolor. Has d'estar lúcida.

La doctora Katz m'agafa per les espatlles i m'insta a continuar.

—No puc. Només un minut.

Ni tan sols espero la seva resposta i vaig cap al banc,

amb la cama dreta coixejant. El dolor augmenta de manera exponencial, és evident que els analgèsics han deixat de fer-me efecte. Només de seure i alliberar la cama del pes del meu cos, experimento un alleujament immediat.

La doctora Katz s'asseu al meu costat. Sospira.

—Alguna cosa devia passar perquè reaccionessis d'aquella manera —diu amb resignació—. A més...

La doctora continua parlant, però jo deixo d'escoltar-la. El riure d'una nena petita em capta l'atenció, tan proper i clar que per un moment em penso que porto posats un auriculars i intento treure-me'ls amb un moviment ràpid. Desvio la vista just a temps de veure una nena que s'amaga, allà on el passadís gira cap a la dreta. Té uns tres o quatre anys i porta un vestit blanc. El riure es repeteix i la nena fa un salt i es posa a ballar, completament aliena a la nostra presència.

—Què passa?

Quan em giro, em trobo amb l'expressió preocupada de la doctora.

Em nego a preguntar-li si ella també veu la nena, perquè ja en sé la resposta.

—Res.

—Què has vist, Anna?

No puc apartar la vista de la nena, que continua ballant al ritme d'una música inexistent. Els seus trets són inconfusibles: cabell rogenç, boca petita...

La nena em mira per última vegada i es torna a amagar. No estic en condicions de córrer fins allà, però sé que si ho faig em trobaré un passadís buit.

—Doctora Katz —començo, i faig una pausa per buscar les paraules correctes—. Jo he estat internada en aquest hospital alguna vegada? Potser quan era petita?

—Digue'm què has vist —diu ella amb fermesa.

—A mi mateixa, de petita.

No puc desxifrar l'expressió de la doctora Katz. És com si estigués intentant resoldre un problema complex dins del seu cap.

—No vas estar internada aquí quan eres petita. No hi has estat mai, de fet.

No me la crec. Potser és el dolor que no em deixa pensar amb claredat. O potser és precisament el dolor el que em porta a una realitat que comença a ser força òbvia: soc una assassina i estic en un hospital psiquiàtric.

—El pla no ha sigut mai fugir d'aquí, oi, doctora?

—Què dius, ara? Anna, necessito que anem a la planta baixa. M'estic arriscant molt, amb tot això.

La doctora Katz dubta un instant, suficient per alimentar els meus dubtes que m'està amagant alguna cosa.

—Estic internada aquí, oi? —Em poso dreta i m'allunyo de la doctora—. És això.

Una parella que passa per allà ens mira amb curiositat. Cap dels dos porta l'uniforme de l'hospital, i la doctora Katz els fa un gest per indicar-los que la situació està controlada.

La parella s'allunya sense deixar de mirar-nos. Quan arriben a l'altre extrem del passadís, es troben amb una infermera i s'hi posen a parlar.

—Anna... —diu la doctora, amb veu suplicant.

Brando el cap.

—Això no funcionarà —dic, mirant alternativament la doctora i la infermera, que ara se'ns acosta—. És impossible que pugui continuar amb la cama així.

La doctora Katz sospira.

—No diguis res. Sisplau.

Em treu la credencial i se la guarda a la butxaca.

—Va tot bé? —pregunta la infermera, quan és prou a prop nostre.

—Necessito una cadira de rodes, reina. Qui és el teu supervisor?

—La doctora Silver.

—Ah, perfecte. Ja ho explicaré a la Ruth quan li tor-
ni la cadira.

La infermera dubta.

—És una emergència. He de traslladar la pacient ara mateix.

La infermera no sembla del tot convençuda, però es gira i s'allunya.

La doctora Katz es treu el mòbil de la butxaca i el remena durant un minut. Quan me l'ensenya, veig un article amb la meua fotografia. Començo a llegir:

APAREIX VIVA DESPRÉS D'ESTAR MÉS DE DOS
ANYS DESAPAREGUDA

La jove Anna de Marchi, de vint-i-quatre anys, ha estat trobada amb vida aquesta matinada pels voltants de l'hospital psiquiàtric Lavender Memorial. El fet s'ha produït quan fa dos anys i cinc mesos que va ser detinguda per l'assassinat del seu nòvio, Oliver Cohen, fill del senador...

La doctora Katz aparta el mòbil i se'l torna a guardar a la butxaca.

—Tot el que t'hem dit és veritat —afirma amb un deix de fastigueig—. No tenim gaire temps.

La doctora Katz empeny la cadira de rodes en silenci. És millor així, perquè sento que el meu cervell ha arribat a

un punt en què necessita processar tot el que ha rebut des que m'he despertat al llit de l'hospital.

Amb prou feines soc conscient d'algunes cares que es giren per mirar-nos quan entrem a l'ascensor, i més tard, quan recorrem els intricats passadissos de la planta baixa, molt més concorreguda que les superiors.

Ens aturem davant d'una porta de doble fulla on diu: «Només personal autoritzat». La doctora Katz fa servir la seva targeta per obrir-la i, un cop a dins, s'ajup al meu costat i em recorda la importància de no dir absolutament res a partir d'ara. Li contesto alçant el dit polze.

Aquí les finestres són més petites i totes tenen barrots. Al final del passadís, hi ha una altra porta com l'anterior, però amb una finestra en un costat. Un guàrdia de seguretat saluda alçant la mà i de seguida es mostra interessat per la meva presència. La doctora Katz, que sembla que té una relació de confiança amb l'home, li explica que es tracta d'una emergència i que m'ha de portar al seu despatx; a més, li assegura que d'aquí a dues hores tindrà preparada l'ordre corresponent, molt abans del canvi de torn. Després d'uns instants de vacil·lació, el guàrdia ens deixa passar.

Franquegem una sèrie de portes amb la targeta d'accés. La doctora Katz saluda dos col·legues que ens trobem pel camí.

—Per què anem al seu despatx? —pregunto.

—Ens hem de trobar amb una persona.

A mesura que passa l'estona, veig cada vegada més clar que els plans de la doctora no preveuen deixar-me escapar. En qualsevol cas, acabem de travessar una garita amb un guàrdia armat, de manera que la meva sort està tirada.

El despatx és a la meitat d'un passadís llarg i poc il·lu-

minat. La doctora Katz obre la porta i maniobra amb la cadira per poder entrar totes dues.

Mentrestant, escanejo amb la mirada l'estança en la penombra i veig un home que està assegut a la butaca més allunyada de l'entrada, amb els seus ulls flotant com dues perles.

—Ja era hora —diu l'home.

En aquell moment, la doctora Katz encén el llum. L'home resulta que és el senador Cohen.

—Què hi fa vostè aquí?! —exclama alarmada la doctora Katz.

M'aixeco instintivament de la cadira de rodes.

L'home fa dues gambades ràpides i tanca la porta del despatx. Té una llibreta a la mà.

—Volia donar-li una segona oportunitat, doctora. No m'imaginava que ella seria aquí.

En Cohen té els ulls tan expressius que costa de creure que dediqui la seva vida a la política. M'odia. M'odia amb totes les seves forces.

Estic terriblement espantada, i de manera instintiva m'escudo en la doctora Katz, que de seguida adopta una actitud protectora i retrocedeix fins que es col·loca darrere de l'escriptori.

—Vagi-se'n, senador. Això que està fent és un despropòsit.

—Vostè ha perdut un fill, doctora?

La doctora Katz comença a replicar, però el senador la fa callar amb un crit. L'home dona la volta a l'escriptori i aparta la doctora d'una manotada. Les faccions se li han endurit, excepte els ulls, que mostren un cansament suplicant.

—Necessito saber —diu, acostant la cara a la meua, i no és una petició precisament amable—. Necessito saber si ell... s'ho va buscar d'alguna manera.

—No me'n recordo —contesto amb un fil de veu.

El dolor a la cama amenaça de desplomar-me. Faig un pas enrere, aferrant-me a l'escriptori que tinc a la meva esquerra.

—Mira això —diu el senador Cohen, passant els fulls de la llibreta amb un moviment frenètic—. Mira això... sisplau.

—D'on l'ha tret, aquesta llibreta?! —pregunta la doctora Katz.

Ara la doctora és al darrere del senador, i ell es gira un instant per mirar-la i ignora completament la pregunta. Es torna a tombar cap a mi, amb ulls desesperats i les mans tremoloses.

—Aquesta és la teva llibreta de dibuixos —diu el senador Cohen—. La reconeixes?

Brando el cap. M'inclino i observo la pàgina que en Cohen aguanta davant de la meva cara, on hi ha un dibuix d'un cangur i més avall una data:

04/04/22

Al costat del full hi ha una taca de sang.

—Vas dibuixar això després del que va passar aquell dia —diu el senador, amb una intensitat esgarrifosa—, i després li vas dir alguna cosa a l'Oliver a cau d'orella... Tots dos sabíeu que hi havia càmeres a la cuina. I tu vas deixar escrita aquesta data... Te'n recordes, ara?

Li apareix una llum d'esperança a la cara.

Jo tinc tota l'atenció posada en el dibuix del cangur. Està fet íntegrament amb bolígraf, amb traços ben definits i trames fetes amb una juxtaposició de línies per donar-li volum. Tal com ha passat abans a l'habitació, quan

he recordat màgicament el meu menjar preferit, ara sé que podria dibuixar aquest cangur sense cap problema, o qualsevol altra cosa que em proposés.

—Senador, truco als de seguretat —l'avisava la doctora Katz.

Fins i tot jo m'adono que no està disposada a fer-ho. L'home es torna a girar i l'apunta amb el dit.

—Mantingui-se'n al marge —diu.

—Anna —insisteix el senador Cohen, adreçant-se de nou a mi—, et conec, sé com eres amb l'Oliver, ell podia ser problemàtic a vegades, però amb tu era diferent. Necessito entendre què va passar, sisplau. Fes un esforç.

Desvio l'atenció del dibuix del cangur i em concentro en la data que hi ha a sota. L'assenyalo amb el dit. No vull donar-li expectatives al senador, amb qui començo a empatitzar i a sentir part del seu dolor; intento connectar-me amb aquest full de paper i amb el missatge que vaig escriure en una vida que no recordo.

—Aquesta data és avui —dic.

—Sí! —El senador no pot ocultar l'excitació.

Quan veu que no dic res més, continua:

—Ho entens, Anna? Aquell dia, a casa meua, vas escriure aquesta data. Han passat dos anys durant els quals ningú no ha sabut res de tu... fins avui. En aquesta data exacta.

Nego amb el cap.

El senador Cohen agafa la llibreta amb tanta força que li tremola la mà.

—Era un pacte entre vosaltres, Anna? Un estrany pacte en què cadascun de vosaltres havia de morir en una data específica?

—Ja n'hi ha prou —diu la doctora Katz, que ara està més a prop de la porta.

En Cohen la ignora.

—Anna... m'has d'escoltar; si recordes alguna cosa d'aquell dia o del que vas escriure en aquesta llibreta, m'ho has de dir. No confiïs en ella.

Assenyala en direcció a la doctora Katz, a qui ara no puc veure perquè està just al darrere del senador.

—Ella t'està manipulant —continua l'home—. No me n'aniré fins que em diguis per què vas actuar d'aquella manera aquell dia. No me n'aniré fins que em diguis per què vas assassinar el meu fill!

Un soroll eixordador silencia el senador, que cau a terra desplomat com una marioneta sense amo.

El cos del senador Cohen jau als meus peus amb una taca de sang que es fa cada vegada més grossa. Quan m'hi fixo bé, a més dels ulls inerts, veig una bola de carn que li ha sortit a la part posterior del cap, i immediatament m'obligo a apartar la vista.

No puc parar de tremolar.

—Què ha fet?!

La doctora Katz sembla que hagi entrat en un estat de trànsit en el qual els seus pensaments s'han apoderat completament d'ella. Li repeteixo la pregunta dues vegades i no obtinc cap resposta.

—Marxem d'aquí —m'ordena—. Quan descobrixin el senador es pensaran que tu n'ets la culpable.

La frase em deixa en xoc. Entenc la lògica del que la doctora acaba de dir, però alhora em sona a amenaça velada.

La seva expressió se suavitza una mica.

—Anna, hem de marxar d'aquí ara mateix.

Faig un pas i noto com si algú em calés foc a la cama.

Contrec la cara pel dolor i m'aferro a un arxivador per no perdre l'equilibri.

—No puc.

La doctora s'acosta, s'ajup una mica i em passa un dels meus braços al voltant del seu coll. M'agafa fort per la cintura i m'insta a caminar.

Em deixo caure a la cadira de rodes amb un sospir d'alleujament.

Sortim del despatx a tota velocitat en la direcció oposada a la que havíem vingut. Al capdavall del passadís hi ha un vestíbul on conflueixen uns quants corredors i una porta de sortida que dona a la part posterior de l'edifici. La doctora obre la porta amb la seva targeta.

Ara som a l'immens pati de l'hospital, on en aquell moment només hi ha dos treballadors amb granota blava que fumen molt a prop d'on som nosaltres.

—Això que s'ha sentit era un tret? —pregunta un d'ells.

—No ho sé —contesta la doctora Katz—. No ens quedarem pas per esbrinar-ho.

Abans que algun d'ells pugui dir res més, la doctora Katz empeny la cadira i ens allunyem accelerant el pas. Quan alço la vista i veig el cel blau pràcticament sense núvols, aconsegueixo relaxar-me una mica; necessito posar les coses en perspectiva, i el ritme dels esdeveniments no m'ho permet. La doctora Katz acaba d'assasinar un home perquè jo em pugui escapar? Si almenys el dolor disminuís una mica i em deixés pensar amb claredat...

A l'altre extrem del pati hi ha una porta metàl·lica sense clau. Quan la travessem, veig un jardí immens i una mica descuidat. Durant un brevíssim instant em penso que ja som fora de l'hospital, i que tot ha sigut tan fàcil

com en aquells somnis on màgicament obres una porta i ets allà on necessites.

Per descomptat, no és així. Els murs estan tots coberts de plantes enfiladisses, però són tan alts i robustos com els del pati principal.

Entremig de la vegetació hi ha uns senders de roca molt irregulars, i avançar-hi amb la cadira de rodes és un martiri.

—Chloe, on ets? —diu la doctora Katz en un to gairebé inaudible.

Just quan em dispo a preguntar qui és la tal Chloe, una noia apareix de darrere d'uns arbustos. És jove i d'aspecte fràgil, i porta un cotxet amb una criatura adormida.

—Gràcies a Déu que ets aquí! —exclama la doctora Katz.

—He vist que un home entrava al seu despatx, per això he vingut aquí.

—Has fet molt ben fet.

La doctora Katz s'acosta al cotxet.

—L'Aaron s'ha adormit fa un moment —diu la Chloe.

—Fantàstic.

Quan finalment es gira cap a mi, l'alegria de la Chloe es fa evident. Em resulta difícil posar-li edat; potser té vint anys, o potser trenta. Porta els cabells molt curts a la part del darrere i més llargs de davant.

—Hola, Anna!

—Chloe... sisplau —diu la doctora Katz.

La noia la ignora. No em treu els ulls de sobre.

—Hola —contesto.

La Chloe es limita a mirar-me com si tingués una estrella del rock al davant. No sé què fer. El primer que penso és que aquesta és la prova definitiva que jo també

he estat internada abans en aquest hospital. Si no, de què em coneixeria una altra interna?

—Mira! —diu la Chloe.

La noia s'estira avall el coll de la samarreta fins que deixa al descobert un tatuatge idèntic al meu. Llegeixo la paraula *Lover* en lletra cursiva. La tinta sembla recent.

—És molt maco.

La Chloe queda desconcertada amb el meu comentari.

—No te'n recordes de mi, oi?

Arronso les espatlles.

La Chloe es posa la mà a la butxaca dels pantalons i en treu una cosa amb un gest ràpid. Al principi m'espanto, fins que m'adono que és una fotografia. La doctora Katz intenta agafar-la abans que jo, però no hi és a temps. A la foto, estic asseguda amb la Chloe a la branca d'un arbre, del qual en penja un pneumàtic que fa de gronxador. En un costat es veu la part posterior d'una camioneta vermella.

Em fa la impressió que el fotògraf va captar el moment exacte en què estàvem a punt d'esclatar a riallades: jo amb els ulls mig tancats i un somriure ample, la Chloe amb les mans alçades i agafant una alenada d'aire.

La fotografia em desapareix de les mans.

—Ja n'hi ha prou —diu la doctora Katz, mentre se la guarda a la butxaca de la bata—. Chloe, necessito que em diguis si encara és aquí.

Al principi, la noia sembla que no entén a què es refereix la doctora Katz. Ho rumia un instant i al final contesta.

—Sí, crec que encara és aquí.

—Genial. Gràcies per tot, Chloe.

Ella assenteix i em fa una abraçada tan forta com in-

esperada. Jo l'hi corresponc sense saber gaire què fer ni què dir.

—Espero veure't aviat —diu, i tot seguit es gira i se'n va.

Quan la porta del jardí es tanca, la doctora Katz em torna a dedicar l'atenció.

—Creus que pots continuar a peu, Anna?

—No.

—Provem-ho.

M'agafa per les aixelles i m'ajuda a aixecar-me. Noto dolor, però ara és més tolerable que fa una estona.

—De moment, em sembla que puc.

La doctora Katz empeny el cotxet amb una mà, i m'ofereix l'altra per agafar-m'hi i així tenir un punt de suport.

—Què farem amb el fill de la Chloe? —pregunto.

La doctora Katz s'atura un instant per mirar-me.

—Es diu Aaron, i no és el fill de la Chloe. És meu.

Si una cosa li faltava a aquesta fugida esbojarrada, a més de la pacient coixa, és un nadó de menys d'un any.

—On anem, ara?

—Veus aquella portalada d'allà? És la que fan servir els jardiners per entrar i sortir amb l'equipament. És la manera més fàcil de fugir. Però abans hem d'anar a buscar una cosa a l'hivernacle.

A la nostra esquerra, efectivament, hi ha un immens hivernacle de vidre. A l'interior hi ha una infinitat de taules amb plantes de tota mena. Al voltant de les taules hi ha bancs de fusta que em serveixen de punts de suport a mesura que avancem.

La doctora Katz va al davant amb el cotxet, recurrent aquell laberint d'una manera que a mi em sembla atzarosa. Més d'una vegada veig que consulta el rellotge.

—No puc més —dic, mentre m'aferro a una de les taules—. El dolor és massa intens.

—Deixa'm ajudar-te.

Una vegada més, la doctora Katz m'agafa per la cintura amb el braç i camina al meu costat. El meu esforç s'ha reduït al mínim, és ella la que ha de fer gairebé tota la feina. Al cap de pocs metres em converteixo en un pes mort i em desplomo.

No perdo el coneixement, o almenys m'ho sembla. M'assec amb l'esquena repenjada a la pota d'una de les taules.

—Sisplau —dic, afeixugada.

La doctora Katz s'agenolla al meu costat i treu una capseta prima de metall de la butxaca de la bata. Quan l'obre, veig que a dins hi ha tres xeringues alineades i dos flascons petits amb un líquid transparent. Me n'injecta una al braç dret.

No passa res immediatament. Mentre espero l'alleujament que sembla que no arriba mai, la doctora Katz introdueix la xeringa al segon flascó i em torna a punxar.

Obro els ulls. Quan els havia tancat? El plor de l'Aaron em torna a la realitat. La doctora Katz encara és al meu costat, però ara està inclinada sobre el cotxet, donant-me l'esquena. Xiuxiueja una melodia que sembla que fa efecte, perquè el plor es va calmant de mica en mica. Passa el mateix amb el dolor de la meva cama. Començo a posar-me dreta, ara pels meus propis mitjans.

La doctora Katz es gira, té l'Aaron a coll. El nadó ja només fa petits sanglots breus de tant en tant.

—Marxem d'aquí —diu la doctora Katz.

M'allarga la mà i jo m'hi agafo, com si necessités una guia.

El vel del dolor s'ha aixecat i començo a pensar amb una mica més de claredat.

—Abans vostè ha dit que si no hagués sigut per aquells joves que em van trobar a la vora del llac... estaria morta.

La doctora es limita a mirar-me, sense entendre què implica el que acabo de dir.

—El senador tenia raó —continuo—. La data que vaig escriure fa dos anys en aquella llibreta devia ser el dia de la meva mort.

Ens aturem davant d'una de les parets de l'hivernacle. Els vidres estan bruts i no puc veure l'altra banda amb nitidesa. Entre unes plantes albiro el que sembla una locomotora petita, de la mida d'un cotxe. Quan em desplaço lleugerament a un costat i trobo un vidre que està més net que la resta, la locomotora es converteix en un generador d'energia. És un model antic, o potser fa molt de temps que està en desús. Per alguna estúpida raó, em trobo debatent aquesta qüestió quan de sobte l'entramat de vidres gira vertiginosament i jo estiro els braços per aferrar-me a alguna cosa, però no ho aconsegueixo.

La caiguda al terra de l'hivernacle és a càmera lenta.

Per primera vegada des que m'he despertat al llit del Lavender Memorial no experimento dolor. Tinc els ulls a pocs centímetres de la paret de vidre, ara arran de terra, i encara veig el generador a l'altra banda, però ara des d'un angle que el fa semblar monstruós. Les parpelles em pesen cada vegada més. Quan estic a punt de cedir i tancar els ulls d'una vegada per totes, veig una silueta difusa a l'altra banda, just darrere del generador. Sembla un gran animal que es balanceja imperceptiblement endavant i endarrere. Al principi dubto de si aquella figura no és en realitat un home fornit. Fins i tot dubto que realment

sigui allà, perquè ara la ment em flota en un mar d'incertesa i somnolència.

El meu únic nexa amb la realitat és la mà de la doctora Katz, que m'aferra cada vegada amb més força. Està assegurada al meu costat i subjecta l'Aaron amb l'altra mà. Crec que intenta dir-me que tot anirà bé.

Moc una mica el cap i trobo en el vidre una zona neta de la mida d'una moneda. Un espiell, penso.

El que veig a l'altra banda efectivament és un animal. Un cangur.

Una part de mi sent el desig d'esclafir una riallada, però ja no puc resistir-ho més i se'm tanquen els ulls.